



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

De miraculis per eum factis. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

Cum ad Principem virum aliquando adire vellet, eiusque conueniendi copia non fieret, quattuordecim horas ieiunus expectauit, ne bene gerendæ rei occasio efflueret. Constatq; per triginta quattuor, & eo amplius annos, nunquam illum quod in Dei gloriam facere statuisset, propter vllas temporis cæliq; iniurias, ex præstituta vel die, vel hora, in alium diem, aliamve horam reiecisse.

DE MIRACVLIS PER
eum factis.

CAPVT XIII.

EXposita nobis hæctenus est Ignatij vita: ex qua sumere quisque ad imitandum possit, quod cuique maximè conuenit. Sed dicat aliquis, si hæc vera sunt, vt profectò sunt, quid causæ est, quamobrem illius sanctitas, minus est testata miraculis? & vt multorum sanctorum vita, signis declarata, virtutumque operationibus insignita? Cui ego: Quis cognouit sensum Domini, aut quis consiliarius eius fuit? Ille enim est, qui facit mirabilia magna solus, propterea illius tantummodo infinita virtute fieri possunt, quæcunq; nature vim aut modum.

dum excedunt. Et ut solus ille hæc potest efficere, ita ille solus nouit, quo loco, quo tempore miracula, & quorum precibus facienda sint. Sed tamen neque omnes sancti viri miraculis excellerunt; neque qui illorum aut magnitudine præstiterunt, aut copia, iccirco reliquos sanctitate superarunt. Non enim sanctitas cuiusque signis, sed charitate æstimanda est. Quod docet D. Gregorius his verbis: Probatio sanctitatis non est signa facere, sed vnumquemque ut se diligere: de Deo autem vera cognoscere, de proximo verò meliora quàm de semetipso sentire. Nam quia vera virtus in amore est, non autem in ostensione miraculi, veritas demonstrat, quæ ait: In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad inuicem. Qui enim non ait, in hoc cognoscent, quia discipuli mei estis si signa feceritis, sed ait, si dilectionem habueritis ad inuicem; apertè indicat, quia veros Dei famulos non miracula, sed sola charitas probat. Testimonium ergo superni discipulatus est, donum fraternæ dilectionis. Et idcirco paulò antè idem sanctissimus Doctor dixerat, in hominibus charitatis humilitatem,

non

Lib. 20.
Moral.
6.9.

1649. 13.

non autem signa virtutum, esse venerandam. Itaque & Ioannes Baptista, quo inter natos mulierum maior non surrexit, signum (vt ait Euangelista) *Ioan. 10.* fecit nullum: & permulti alij sanctissimi viri, lumina Catholicæ Ecclesiæ, & ornamenta, in hominum ignorantia iacuissent, & tenebris, si miraculorum lux, ad illorum gloriam illustrandam necessaria fuisset; quorum tamen vita & doctrina mundum vniuersum illuminat. Et contrà, in extremo die multi dicent: Domine, Domine, *Matth. 3.* nonne in nomine tuo prophetauimus? & in nomine tuo Dæmonia eiecimus? & in nomine tuo virtutes multas fecimus? & tunc confitebor illis, quia nunquam noui vos. Et ne illos fortè mentiri credamus: ipse Dominus (vt notat Augustinus) ait: *Sur-* *Matth. 24.* gent pseudochristi, & pseudoprophete, & dabunt signa magna, & prodigia; ita vt in errore inducantur (si fieri potest etiam) etiam electi D. Hieronym. *In Matth.* sic ait: Prophetare, & virtutes facere, *c. 7. ver-* *ba.* dæmonia eijcere, interdū nō eius meriti est qui operatur, sed vel inuocatione nominis Christi hoc agit; vel ob cōdēnationē eorū qui vidēt & audiūt, cōceditur, vt licet homines despiciāt signa faci-

facientes, tamen Deum honorent, ad cuius inuocationem fiunt miracula. Nam & Saul & Balaã & Caiphas prophetauerunt, nescientes quid dicerent: & Pharao & Nabuchodonosor somnijs futura cognoscunt. Et in Actibus Apostolorum filij Sceuæ videbantur eijcere dæmonia. Sed & Iudas Apostolus cum animo proditoris multa signa inter cæteros Apostolos fecisse narratur. Certè ex Paulo constat, & prophetiæ donum, & omnis scientiæ cognitionem haberi, & montes transferri etiam sine charitate posse. Non ergo ita exigenda miracula sunt, quasi ab illis sanctimonia cuiusque necessario pendeat, sed ad veram rationem res tota reuocanda. Nam etsi sæpenumero Deus sermonem suorum declarat sanctitatem signis atque miraculis, nõ tamen id sempiternum (vt diximus) est, neque necessarium. Quæ enim miracula Diui Augustini, quæ Chrysostomi, Athanasijque legimus? quæ vtriusque Gregorij Nazianzeni, & Nisseni? sanè pauca: quibus tamen propterea non auderemus Gregorium illum anteponere, qui Thaumaturgus, hoc est, miraculorum patrator appellatus est.

Epist. 137. Vnde D. August. scribens Clero, senioribus,

1. Cor. 13.

ribus, & vniuersæ plebi Ecclesiæ Hipponensis, & docens, neminem posse Dei consilium perferuari, quare in alijs locis miracula fiant, in alijs nō fiā; postremò concludit: Sicut enim quod Apostolus dicit, Non omnes sancti habent dona curationum, nec omnes habēt dijudicationem spirituum: ita nec in omnibus memorijs Sanctorum, ista fieri voluit ille, qui diuidit propria vnicuique prout vult. Hæc dixerim, non vt miraculorum vim eleuem, sed vt prudens lector intelligat, rem totam Deo committendam: qui dona sua vnicuique distribuit, prout vult. Potuit ille, pro sua occulta sapientia, nostræ hoc imbecillitati dare, ne miracula vnquam iactare possemus. Potuit utilitati, vt authore instituti nostri minus illustri, à Iesu potius, quàm ab illo, nomen traheremus: & nostra nos appellatio sacra moneret, ne ab illo oculos vnquam dimoueremus: quem non solum, vt communem humani generis liberatorem ac Principem, sed etiam, vt præcipuum Ducem colere, atque imitari debemus, minimam hanc Societatem sui nominis glorioso titulo decorantem. Potuit hoc etiam tribuere temporibus, quibus hæc miracula necessaria-

1. Cor. 12.

necessaria non sunt. Mihi verò tantum abest, ut ad vitam Ignatii illustrandam, miracula deesse videantur; ut multa, eaque præstantissima, iudicem in media luce versari. Quod item videri credo, non plebi imperitæ, res populariter æstimanti, sed graui cuius homini, & certo iudicio eas ponderanti. Nam siue initia huius Societatis, siue institutum spectemus, siue propagationem, consecutasque ex ea vtilitates, miracula certe nulla desiderabimus: cum tam multa ijs rebus miracula inesse deprehendamus, per quæ Deus, & hoc opus suum esse, & radicis naturam, ex trunco ostendit, & fructu. Quid enim admirabilius, quam militarem hominem, ferro & castris assuetum, à spiritu Dei alienum, ita immutatum, ut non solum ipse Christo militaret, sed sacre militiæ antesignanus esset, & princeps? Quid inusitatus, quàm tot homines ingenio, studio, ætate florentes, ab Ignatio egeno ac despiciato, nulla magna vel literarum scientia, vel sermonis elegantia & copia, huc adduci potuisse, institutum ut vitæ cursum abrumperent, spes suas prodigerent, paupertatis, dedecoris, atque ignominia se se telis obijcerent, & tot labo-

rum

rum, periculorumque offerrent incur-
 sibus? Illud verò & nouum & mirum
 splanè videatur necesse est, nisi ab eo
 dictum intelligatur, cuius virtute, cre-
 dentium multitudo erat cor vnum, &
 anima vna: Hispanos, Gallosque ho-
 mines, ita inter se conuenisse, atque
 tristissimo tēpore, & inter ipsos Hispa-
 niæ, Galliæque Reges, bellis infestissi-
 mo, tam amicè consociatos fuisse, vt
 quorum antea tãta fuisset nationum,
 voluntatumque dissensio, tam singu-
 laris repentè existeret studiorum,
 animorumque consensio, vt dissimi-
 lium morum tanta esset similitudo, &
 vitæ concors atq; perpetua cōiunctio.
 Nam institutum ipsum satis apertè au-
 thorem suum indicat: quod neq; subti-
 litate excogitari, neq; prudentia huma-
 na constitui, neq; industria gubernari
 tam sapienter vnquam potuisset, nisi
 ille, qui sapientiæ omnis fons est, Igna-
 tij mentem afflatu suo, instinctuq; di-
 uino, & ad Societatem stabiliendam
 inspirasset, & ad tam salutare leges,
 quibus ipsam temperauit, conscriben-
 das impulisset. Neq; verò hoc dubita-
 tionem vllam habet, aut habere fas est,
 cum institutum ipsum, & à summis
 Pontificibus multis confirmatum, &
 ab

A. 4.

ab œcumenico, sacroq; Concilio Tridentino tam luculēter comprobatur videamus. Quod quidem cum finito tempore nouitiatus, vt superiores nouitios, quos habiles inuenerint, ad proficendum admittant, aut è monasterio eos eiciant iussisset, statim adiecit: Per hæc tamen sancta Synodus, non intendit aliquid innouare, aut prohibere, quin Religio clericorum Societatis lesu, iuxta pium eorum institutum, à sancta Sede Apostolica approbatum, Domino, & eius Ecclesiæ inferuire possint. Nam quid ego de propagatione dicam? quæ tanta est, vt & admirationem omnibus rectè considerantibus moueat, & digitum Dei hic esse ostendat, sine quo nullo modo fieri res tanta potuisset? Etenim ab eo tempore, quo Societas à Paulo III. Pont. Max. anno 1540. confirmata primum est, pauci anni fluxerunt: quo quidem tempore, nō solum per vniuersa Christiani orbis regna disseminata est, verum etiam his finibus egressa, disiectissimas prouincias, regiones incultas, barbaras immanesque nationes peragravit: & apud illas domicilia etiam constituit. Nam vt Hyberniam, Angliam, Scotiam, Cyprum, Alexandriam, Mauritaniam

ritaniam, Insulas Fortunatas, ad Christianam religionem pro virili portione dilatandam, à nostris aditas præteream: vt de Italia, Sicilia, Sardinia, Corsica, Gallia, Hispania, superiori atque inferiori Germania, nihil dicam: vt Austriam, Bohemiam, Poloniam, Lituaniam, omittam (in quibus ita hæc Societas, hætenus creuit, vt octodecim prouincias, præter quatuor alias, vltra Oceanum constitutas habeat:) certè videmus & in Orientis Solis Indiam penetrasse nostros, & in extremis regionibus apud Malacam (quæ Aurea Chersonesus est) Maluccasque Insulas, sedes suas collocasse: & in Occidentis item indiam, quæ Hispaniarū Regi paret, esse delatos: & in Brasileia terra, latissima quidem atque salubri, sed hominum antropophagorum feritate formidabili, magna partim cum vtilitate versari. Nam in Iaponem, vastissimam regionem, & permultis insulis distinctam, nostraque ætate primùm à Lusitanis patefactam, & repertam nostri omniū Christianorum (quod quidem ex veterum scriptorum monumentis constat) primi lustrarunt: & in potentissimum latissimumq; Sinarum regnū, vt in illud

Ff

vnius

vnus veriꝑ; Dei nomen inueherent,
 sunt ingressi. Ad Meridiem verò, Ae-
 thiopiam, Congum, Angolam. Mono-
 motapam, aliasq; exterioris Africae o-
 ras, remotissimasque prouincias obie-
 runt, ac percurfarunt. Et in hodie-
 rum vsq; diem, in illarum quibusdam
 ita peregrinantur, & viuunt, vt neque
 maris interiecti immensitas, neque
 terrarum asperitas, neque vel sylue-
 stris cultus, victusque inopia, neque
 barbaras linguas, atque horridas intel-
 ligendi, discendi que difficultas, neque
 indigenarum agrestis natura, & trucu-
 lenta, innataque crudelitas, neque in-
 tentata supplicia, sociorumque ante
 oculos profusus sanguis, ab Euange-
 lij prædicatione quicquam eos deter-
 reat. Itaque tantus est vbi que terrarum
 ex nostrorum hominum consuetudi-
 ne atque vsu fructus consecutus, vt mi-
 nimè pœnitendus videatur. Nam vt
 de India primùm loquar, Certè, qui-
 bus non est narratum de eo, vide-
 runt: & qui non audierunt, contem-
 plati sunt. Scissæ sunt enim in deserto
 aquæ, & torrentes in solitudine: & quæ
 erat arida, est in stagnum, & sitiens in
 fontes aquarum. In cubilibus, in qui-
 bus prius dracones habitabant, ortus
 est

Esa. 52.

Rom. 15.

Esa. 35.

est viror calami & iunci. Et idolorum
 multitudine sublata, atque illudenti-
 um dæmonum præstigijs extinctis,
 vnus iam DE I cultus efflorescit:
 Crucisque trophæum in vrbibus, in
 vijs, in desertis etiam, atque asperis
 locis collocatum, dæmones aspectu
 suo terret, homines recreat, pios con-
 solatur, impios ad salutem inuitat. De-
 nique habitantibus in regione vimbæ
 mortis veritatis lumen ortum est.
 Ac tot miracula, & tanta per Ignatij
 filios edita sunt (quippe ad plantan-
 dam in nouo atque inculto solo fidem
 apprimè necessaria) vt neque maio-
 ra, neque illustriora requiramus. Si-
 quidem & dæmonia multa, Christi
 tantum nomine inuocato, ab humanis
 corporibus eiecta, illuminatos cæcos:
 leprosos mundatos: omni propemo-
 dum morborum genere multos mor-
 tales liberatos: mortuos denique con-
 stat reuocatos ad vitam: fontes diuini-
 tus repertos ad Christianorum sitim
 sedandam: & contra, arefactos am-
 nes ad infidelium damnandam per-
 fidiam apud Maluccas verò insulas,
 cum ab ea fide, veraque religione, quã
 semel susceperant, ad superstitionem
 multi, atq; impietatem defecissent, cæ. Sap. 5.
 lum

lum & terram, omnemque creaturam
 armatam scimus contra insensatos: &
 ignitis lapidibus, fulgure, fulmine, to-
 nitru, turbine, & fragore ingenti per-
 terre factos infidelium animos: ar-
 bores radicitus reuulsas: disturbatas
 domos: animalia passim extincta: po-
 sita flumina in desertum, & exitus a-
 quarum in sitim. Terram fructiferam
 in saluginem, à malitia inhabitanti-
 um in ea. Et quod omnium maxi-
 mum, ac præstantissimum est, multa
 (vt modestissimè dicam) hominū mil-
 lia, qui in summa barbaria, & feritate
 nati, atq; educati sunt, importuna illa
 morum feritate deposita, iugum sua-
 ue Christi subierunt: & Christia-
 næ disciplinæ legibus eruditi, ad
 mansuetudinem se, ac humanitati
 propiorem cultum reuocarunt. Vt
 autem nemini dubium esse possit, hoc
 Dei opus esse, in memoriam reuocemus
 illa verbera, ignominiosum il-
 lud supplicium, quod in collegio D.
 Barbaræ à Goueano, Doctore in Igna-
 tium fuit constitutum: & intelligamus
 ex seruili, probrosa que illa ignomi-
 nia, Ignatio inagno eius desiderio fla-
 granti parata, summam Dei Opt. Max.
 gloriam, cū incredibili innumerabili-
 um

Lib. 2.

c. 3.

um populorum salute coniunctam di-
uinitus effloruisse. Sed quid mirum, si
Deus se in orationibus Deum ostendit?
cuius etiam proprium infinitæ boni-
tatis est, quo se quisque propter ipsius
amorem magis summittit, atque abij-
cit, eò magis illum extollere, atque
ornare. Quamobrem Deo Optimo
Maximo, maximas gratias agere om-
nes, & habere in commune debemus,
qui præsentis Ecclesiæ Catholicæ
ruinas, sua benignitate refarcit: & no-
strum, ex continuis illius calamitati-
bus dolorem, & luctum magna hæc
consolatione leuat: quod exeuntium
hæreticorum iacturam, intrantium in
Ecclesiam gentium reparat multitu-
dine: estque hoc in tanto mœrore so-
latij, quod plus nobis Dei bonitas ad-
iecit, quam diaboli ademit inuidia. Sed
ut ad ea veniamus, quæ collocata in o-
mnium oculis sunt: videmus certè,
& apud hæreticos, non parum per hu-
ius Societatis homines, in fide, veraq;
doctrina profectum esse: & apud Ca-
tholicos multum, in religione, ac pie-
tate. Nam & in Germania, & in Gallia,
& in reliquis prouincijs, quibus hæ-
resis, certissima pestis animorum, libe-
ri grassatur, multi, nocte falsitatis de-
pulsæ,

pulsa, se ad veritatis lumen ab errore reuocarunt: multos nostrorum prædicatio & doctrina nutantes in fide confirmauit: labantes sustinuit: iacentes erexit: deuios, atq; præcipites reduxit in viam: & à diluuij (quibus suffocabantur) aquis, in sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ (qua vna salus cõtinetur) arcam, fidemq; traduxit. Et optimorum adolescentium, qui errorem cum ipso nutricis lacte suxerunt, in nostris Collegijs institutio, & ad pietatem informatio, maiora nos etiam sperare in posterum iubet: & quotidiana Catholicorũ cū hæreticis altercatio satis ostendit, multis locis, illorum vel languere animos, vel debilitatos esse impetus, atq; compressos. Nec mirum sanè. Nam cū aliquorum Ecclesiasticorum vel ignorantia, vel peruersitate, vel negligentia (cū enim dormirent homines, inimicus homo superseminauit zizania) nõ suis lacertis & viribus fortes illi hætenus fuerint: & dum quorundam hominum vitam nobis obijciūt, dum inscientiam exprobrant, dum funestas sacrilegasque faces, veris interdum criminationibus cõtectas in nos contorquet, incautos simplicium animos, nescientes discernere doctrinam à vita, fidem à per-

Mat. 13.

à persona, potestatem à moribus, venenis suis infecerint: quid mirum est, si hoc tempore veritas, inculpatæ vitæ, exquisitæque doctrinæ stipata studijs, in falsitatis castra inuadere, & per-rumpere importunam eius audaciam, atque temeritatem valeat, quæ vel sola & nuda, tantam semper vim & potestatem habet, vt facillè se per seipsam defendat, & gloriosam reportet de hoste victoriam: Cum præsertim, & qui dormiebant, sint excitati: & qui vigila-bant, facti sint etiam acriores. Itaque hoc vnum Ecclesię hostes propositum habent, vt ijdem IESVITARVM hostes sint: & bellum aduersus eos gerant, quos bellum à se Catholicæ Ecclesiæ indictum, non ignaue propulsare animaduertunt. Quorum inflammatum in nos odium, non ob-scure arbitramur diuinæ in nos beneuolentiæ signum: vituperationem, laudem, insectationem, gloriam & triumphum nostrum ducimus. Quos tamen diligimus, vt proximos; amamus, vt nostros aliquando fratres; vt pretioso sanguine quasi agni immaculati, & incontaminati Iesu Christi conspersos beneuolentia prosequimur. Prætermitto eas utilitates, quas Ca-

Ff 4

tho-

tholici integriq; populi, filiorū Ignatij opera & industria perceperunt: tum quòd sint in promptu, & magis sit animaduersione opus, quā explicatio-
ne: tum verò quòd à me sine pudore commemorari non possint quę in hoc genere diuina bonitas per minimam hanc Societatem effecit. Ipsi soli (cuius sunt) honor & gloria.

Et hæc quidem ad alienos. Quid illa, quæ ad domesticos, hoc est, ad nos pertinent, & interiora quidem magis sunt, non minus tamen certa diuinæ virtutis sunt signa? Primùm (vobis, fratres, quibus hæc nota sunt, loquor) quàm multæ, quàm variæ, quàm eximix vocationes, ex omni penè natione in nostra Societate sunt eorum, qui singulari quodam diuino-que afflatu excitati, omnium exter-
narum rerum amputata vanitate, ad Christi crucem in hac Societate complectendam, adducti sunt? Quod item de reliquis sanctissimis Religionibus credo. Deinde, quàm præclara est illa, quæ apud nos floret, dissimilium rerum similitudo? Quàm eximia hominum disparium, & vel natura vel fortuna, vel industria, & consuetudine, inæqualium æqualitas?
Quàm

Quàm conspirans, & planè conflatus inter se diuersarum nationum consensus? Quàm copulata omnium inter ipsos charitatis beneuolentia? Quid mirifica illa scientiæ & humilitatis, prudentiæ & obedientiæ, adolescentiæ coniunctio & castitatis? grauitatis in superioribus, comitatisque Societas? quanta alienæ salutis cura? Quantum publicæ vtilitatis studium? quanta sollicitudo, ac procuratio? Quàm lætiperegrè venientium nostrorum fratrum congressus? quam iucundi eorundem digressus abeuntium? vt siue manendum in aliquo sit loco diutius, siue longè gentium abeundum, lætissimo semper animo sint, & terrarum affectu, locorumque posito, eorumque, quibuscum viuunt, intemperato amore reiecto, Dei tantum gloriam, & salutem proximorum spectare videantur. Agnoscamus Dei gratiam fratres, & gratissimus: atque hosce mores in Societate hætenus fuisse gaudeamus: & futuros semper speremus: & vt sint, quantum possumus, animo connitamur.

Hæc mihi magna miracula, & certissima sunt, quæ cum attentius considero, neque plura, neque maiora ad virtutem

tutem Ignatij declarandam requiro. Nam si ex fructu arbor agnoscitur, ut ait Dominus: si neque de spinis colligi vix possunt, neque de tribulis ficus: si fons de eodem foramine, dulcem simul, & amaram aquam manare nequit: certè fateamur necesse est, & truncum, ex quo tam suaves, tantique fructus percipiuntur, optimum, ac suauissimum esse, & fontem nobilissimum, ex quo commoda in Christi Ecclesiam tam multa redundarunt. Præsertim si attendamus, quibus temporibus hæc, & locis gesta, & à quibus personis sint, quàm acerbè præterea, & grauitè impugnata. Gesta sunt enim nostris temporibus, hoc est, hæreseon numero, errorumque nouitate, calamitosis: morum leuitate, perditis: Ecclesiasticæ disciplinæ perturbacione, infelicissimis. Ex quo hæc Societas, odiosa hæreticis semper visa est: Catholicis quibusdam minus interdum necessaria: nonnullis fortè & suspecta etiam, & inuisa. Gesta sunt autem non in angulis, non in deserto loco, sed in omnium gentium oculis, in celeberrimis vrbibus, clarissimis academijs, in ore, atque luce hominum, vel potentia, & authoritate, vel prudentia, &

Mat. 7.

Iacob. 3.

tia, & consilio, vel doctrina, vitæque integritate sine controuersia principum. Effecta sunt autem ab Ignatio, primisque socijs illius, ac filijs. In quos si animum paulum intendas, magna te admiratio capiet perspicentem, nihil illos ex se attulisse, quod intuentium posset in se oculos, sua specie conuertere. Neque enim illi aut stirpis ac generis opinione commendati, aut amicorum copia fulti, aut excellentis doctrinæ præsidio subnixi, primum ad nos venerunt: sed abiecti, pannosi, obscuro, & ad speciem contemnēdi, & ad sensum, cogitationemque viles. Quid de persecutionibus dicam, grauissimisq; tempestatibus, quas hæc Societas nondum nata, in parente suo pertulit? ut verò exijt in lucem, ac primum emerfit, ab omni penè hominum genere, ad hunc vsque diem passa est? Quibus iactata procellis non hætenus est? quibus non telis appetita? ut mihi quidē (quod Diuus Hieronymus de Catholica Ecclesia scribit) persecutionibus etiam creuisse videatur. Ex quibus omnibus eam Deus eripuit; & victoriam dedit per Dominum nostrum Iesum Christum. Ac 2 Tim. 3.

*Ioan 16.
Phil. 1.*

ctissimis Religionibus usu venit, quibus donatum est, ut in mundo pressuram habeant, & non solum in Christū credant, sed etiam, ut pro illo patiantur. Sed ut modum huic meae narrationi ponam, ijs miraculis, magnis, conspicuis, utilissimis, nulla alia Ignatij (meo quidem iudicio) sunt comparanda. Itaque quæ narrata supra à nobis sunt, quanquā sine miraculo fieri multa non potuerunt, & tot dierum ieiunatio, viribus nihilominò debilitatis: octo dierum raptus, & à sensibus destitutio: tot tantæque diuinarum rerum illustrationes: P. Simonis periculosè laborantis sanatio, & sanitatis futuræ prædictio: dæmonis expulsio, & alia quædam vim naturæ modumque exuperant: & illa etiam quæ addi possunt, quorundam, qui vel magnis periculis, vel morbis grauissimis expediti ac liberati sunt, ad vestrum illius aliquando contactum: omnia hæc tamquam magna, certa, atque admirabilia sunt, superioribus illis cum proximorum utilitate, & cum purissima atque sanctissima Ignatij vita coniunctis, inferiora multis partibus iudico, & minora miracula ad sanctitatem Ignatij declarandam. Idque
san.

sanctissimis Augustino atque Gregorio Magno authoribus. Ex quibus D. August. sic ait: Domini nostri & Salvatoris Christi Iesu miracula omnes quidem audientes & credentes mouent, sed alios atque alios, aliter & aliter. Quidam enim corporalia eius miracula stupentes, maiora intueri non norunt. Quidam verò ea quæ gesta audiunt in corporibus, nunc amplius in animis mirantur. Nemo ergo dubitet qui Christianus est, etiam nunc mortuos suscitari: sed omnis homo habet oculos, quibus videre potest mortuos resurgere, ita ut resurrexit filius huius viduæ, qui modò ex Euangelio recitatus est. Vnde autem videant homines resurgere mortuos in corde, non omnes habent, nisi qui iam resurrexerunt in corde. Amplius est resuscitare semper victurum, quam resuscitare iterum moriturum. Hæc Augustinus. Gregorius verò Augustinum secutus in lib. Dialog. Cum Petrus Diaconus dixisset: Quid alij sentiant ignore: Ego autem præcunctis miraculis hoc potius existimo esse miraculum, quo ad vitam mortui redeunt, eorumque animæ ad carnem ex occulto reuocantur. Respondet Gregorius: Si visibilia attendimus, ita

*Aug. ser.**44. de**verbis**Domini.**Serm. 44.**de verb.**Dom.**Lib. 3.**Dialog.**c. 17.*

necesse est, vt credamus: si verò inuisi-
 bilia pensamus, nimirum constat quia
 maius est miraculū prædicationis ver-
 bo atque orationis solatio peccatorē
 conuertere, quam carne mortuum re-
 suscitare. In isto enim resuscitatur caro
 iterum moritura. In illo verò anima in
 æternum victura. Cum enim propono
 duos, in quo horum existimas maiori
 factum virtute miraculum? Lazarum
 quippe, quem iam fidelem credimus
 fuisse, carne Dominus suscitauit Sau-
 lum verò resuscitauit in mente. Mi-
 nus est ergo quempiam in carne su-
 scitare: nisi forte per viuificationē car-
 nis, ad vitā reducatur mentis, vt ei hoc
 agatur per exterius miraculum, quate-
 nus conuersus interius viuificetur. Et
 homil, 29. tractans illa Domini verba:
 Signa autem eos qui crediderint, hæc
 sequetur, &c. docensq; sanctā Ecclesi-
 am quotidie spiritualiter facere, quod
 tunc per Apostolos corporaliter facie-
 bat, subdit: Quæ nimirum miracula
 tanto maiora sunt, quanto spiritualia
 tanto maiora sunt, quanto per hæc nō
 corpora, sed animæ suscitantur. Nam
 corporalia illa miracula ostendunt a-
 liquando sanctitatem, non autem faci-
 unt. Hæc verò spiritualia quæ aguntur
 in mea-

Homil.

29. in die

Ascens.

in mente, virtutem vitæ non offendunt, sed faciunt. Illa habere & mali possunt: istis autem perfrui, nisi boni non possunt. Nolite ergo fratres charissimi amare signa quæ sunt cum reprobis hominibus cõmunia: sed hæc quæ modo diximus charitatis atque pietatis miracula amate, quæ tanto securiora sunt, quanto & occulta, & de quibus apud Dominum eò maior fiet retributio, quo apud homines minor est gloria. Hactenus Gregorius. Diuus Eulogius martyr Cordubensis, libro primo Memorialis sanctorum, latè prosequitur hanc quæstionem, & respondens nonnullis tepidis ac mollibus Christianis, qui Martyres non putabant eos qui à Sarracenis pro Christi fide eo tempore interfecti sunt, propterea quod nulla edebant miracula, post multa sic ait: Miracula denique dum aut propter fidem credentium, aut propter futuram credulitatem astantium Dei prouidentia operatur, non tam nos in eorum admiratione debemus stupere, quam prouida compensatione intueri, si eorundem effectores signorū, expulsis vitijs, morū honestate præcellant: si seculo mortui, Deo viuant; si propter illam veram
charita-

charitatem quæ cuncta charismatum
 dona exuperat, omnes affectiones mū-
 di pro nihilo pensant: si acceptam vir-
 tutem non ad suam gloriam, sed ad
 beneficium referunt collatoris: si attē-
 tis auribus cordis, veri magistri admo-
 nitione percepta, non quia dæmonia
 eis subijciantur tripudiant, sed quia no-
 mina sua scripta sunt in cælis exultant.
 Et idcirco hæc dinumeratio virtutum
 in illis prodigiorum authoribus, poti-
 us quam ipse signorum effectus est ad-
 mirandus, & quod sit magis præuium
 specimen eundi ad regnum quæren-
 dum, non verò quod signiferos ac no-
 tabiles nos ostendet. Quia sanctitas &
 timor Domini, cultusque regni cæle-
 stis non nisi ab idoneis & perfectis pro-
 cedunt. Signa verò atque prodigia &
 sancti & reprobi faciunt. Quæ nihil al-
 liud quam notitiam vanam etiam ali-
 quando hominum conferunt. Hinc
 prouenit, vt qui fuerit hominibus no-
 tus, nisi fuerit iustus, ad æterna suppli-
 cia perueniat condemnandus. Ille au-
 tem qui cælesti gratia illustratus, sub
 notitia sui creatoris vixerit sanctus, et-
 si mortalibus sit ignotus, in futuris ta-
 men sanctorum gaudijs erit annume-
 randus. Huc vsque Beatus Eulogius.

Hæc

Hæc habui maximè, quæ de Ignatij
vita moribusque conscriberem : tum
ne parentis nostri (quod in omnibus
humanis rebus fere fit) paulatim me-
moriam consenesceret, tum etiam ut in
perpetuum haberent nostri homines,
unde omnium domestica peterent do-
cumenta virtutum. Quod ego si affec-
tus fuero, erit cur Deo gratulemur, au-
thori bonorum omnium : sin minus,
nostros certè qualescunque labores,
vobis, fratres charissimi, quorum
præcipuè gratia suscepti
sunt, non ingratos
fore confido.

F I N I S.

H V I V S